

Glas, ki prihaja iz zemlje

Pri dvainštiridesetih letih, natančneje, dva dni po svojem rojstnem dnevu, je Bonifaz Vogel zaslišal glas. Najprej je pomislil, da so podgane. Potem je pomislil, da bi poklical nekoga, da iztrebi lesne hrošče. A mu je nekaj to preprečilo. Morda način, kako mu je glas to narekoval, z odločnostjo glasov, ki prebivajo globoko v nas. Vedel je, da se vse to dogaja v njegovi glavi, a je imel nenavaden občutek, da besede prihajajo s tal in prihajajo vanj skozi stopala. Prihajale so iz globočin in napolnjevale trgovino s pticami. Bonifaz Vogel je vedno nosil sandale, celo pozimi, in čutil, kako mu besede drsijo po porumenelih nohtih in prstih, skrčenih od napora, da začuti cele stavke, ko mu udarjajo v podplate in se vzpenjajo po njegovih belih, košččenih nogah in se zaradi klobuka zaustavijo v glavi. Nekajkrat se je poskušal na hitro odkriti, a se je počutil golega.

Lasje Bonifaza Vogla so bili zelo mehki, vedno počesani, silno beli in pritisnjeni dol s polstenim klobukom (ki ga je poleti zamenjal z drugim iz lažjega materiala).

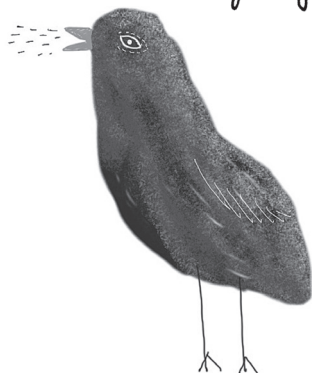
Dneve je preživljal sede na slamnatem stolu, ki mu ga je stric prinesel iz Italije.

Stric mu je rekel, da je na njem sedel sam *duce*.

Tisti dan, ko je dobil stol kot darilo za rojstni dan, je Bonifaz Vogel sedel nanj in bil mu je všeč, zdel se mu je udoben. Bil je dober kos pohištva, imel je močne noge.

Vzel ga je, ga dvignil nad glavo in ga odnesel v trgovino s pticami. Papagaj je zažvižgal, ko je šel mimo, in Vogel se mu je nasmehnil. Odložil je stol zraven kanarčkov in sedel pod njihovo žvrgolenje in pustil, da mu to zapolni glavo s praznimi prostori. Ko so ptice glasneje zapele, je Bonifaz Vogel sedel čisto mirno, saj se je bal, da bi, če bi vstal, z glavo udaril ob najlepše žvrgolenje.

Bal se je, da bi
razbil NAJLEPŠE
Žvrgolenje.

Pustil je prijateljevo glavo celo večnost za seboj

Isaac Dresner se je igral s svojim najboljšim prijateljem, Pearlmanom ko je ravno med udarcem iz kota in žogo, ki se je odbila od vratnice, prišel nemški vojak. Vojak je v rokah držal orožje in ustrelil Pearlmana v glavo. Fant je padel z obrazom na desni čevelj Isaaca Dresnerja in vojak se je za nekaj sekund zagledal vanj. Moški je bil živčen in se je potil. Njegova uniforma je bila brezmadežno čista, barve zelo blizu smrti, s črnimi, pozlačenimi, belimi in rdečimi oznakami. Na pokončnem, belo-rumenkastem vratu sta mu izstopali dve modri, popolnoma nacistični arteriji, ki sta se svetili od potu. Barva vojakovih oči ni bila vidna, saj jih je imel priprte. Njegov čvrsti trup se je premikal gor in dol od težkega dihanja. Možakar je uperil orožje v Isaaca Dresnerja, a to je ostalo nemo, ni ustrelilo: zaskočilo se je. Pearlmanova glava se je odkotrljala z Isaacovega čevlja na tla pod nemogočim, abstraktnim kotom, in čudno odjeknila, ko je udarila ob cesto. To je bil skoraj neslišen zvok, eden od onih oglušujočih.

V ušesih Isaaca Dresnerja se je dogajalo tole:

- 1 – **Vojakovo dihanje.**
- 2 – **Zvok *mauserja*, ki ni ustrelil.**
- 3 – **Skoraj neslišni zvok glave njegovega najboljšega prijatelja Pearlmana, ki je zdrsnila z njegovega desnega čevlja in udarila ob tla.**

Isaac se je pognal v tek po ulici s svojimi tenkimi nogami in pustil za seboj prijateljevo glavo (celo večnost za seboj). Vojak je spet nameril in ustrelil. Ni zadel Isaaca, ki je tekel v čevljih, prepojenih s krvjo, in z mrtvimi spomini. Trije streli so zažvižgali čisto zraven duše Isaaca Dresnerja, a so zadeli v zidove geta.

Pearlmanova glava je kljub temu, da je ostala celo večnost za njim, ostala za večno privezana na Isaacovo desno nogo z železno verigo, ki veže enega človeka na drugega. Zato je vse svoje življenje rahlo šepal. Petdeset let kasneje je Isaac Dresner s svojo desno nogo še vedno vlekkel pezo tiste oddaljene glave.

Isaac je še naprej tekkel in se izmikal usodi, ki je žvižgala okoli njega

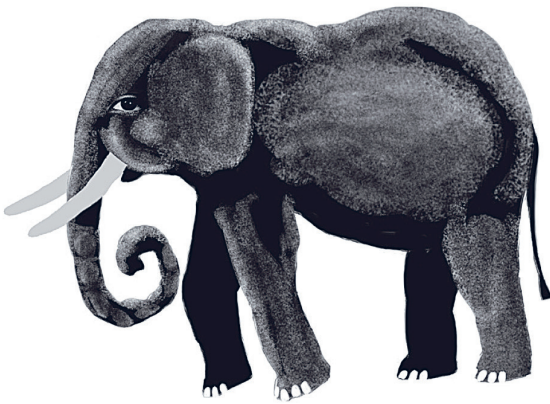
Isaac Dresner je še naprej tekkel in se izmikal usodi, ki je žvižgala okoli njega. Stekel je okoli nekaj vogalov in pustil vojaka za seboj ter vstopil v trgovino s pticami Bonifaza Vogla. Njegov oče je nekaj let prej v tisti trgovini zgradil klet. Isaac je bil z njim in je spremljal, kako pod zemljo raste tisti temačni prostor. Tedaj je doumel tole:

Gradnja stavb ni samo zlaganje ene opeke na drugo, stavbe niso samo kamenje in streha, temveč tudi prazni prostori, ništrc, ki se širi znotraj kot želodec.

Isaac je zadihan vzdignil loputo – ne da bi Bonifaz Vogel sploh opazil – in se izmuznil noter kot voda skozi odtok. Tam je ostal dva dni, ven je zlezal samo ponoči, pit vodo iz pitnika za ptice (ni opazil pipe, čeprav je bila jasno na očeh) in zrnatu pičo. Tretji dan ni več zdržal:

– Dajte mi jesti, g. Vogel. In prinesite nočno posodo.

Bonifaz Vogel, ki je sedel na slamnatem stolu, je napel ušesa. Slišal je glasove. V tistem trenutku je prvič zaslišal glasove. Zvok se mu je vil med nogami, skozi hlače, in prihajal do njegovih ušes kot otroški glas, kot mačka, ki, ko jo pokličemo, privijuga med stvarmi. Isaac Dresner je spet prosil – drugič je zvenelo kot ukaz – in Vogel je vstal, da bi šel poiskat hrano. Isaac mu je rekel, naj pusti pladenj pri pultu. Bil je zadovoljen, ko je ponoči zagledal krožnik ovsene kaše in nekaj bombonov. Tam pa je bila tudi nočna posoda.

BONIFAZ JE BIL KOT
STEKLO

v trgovini s sloni.

Bonifaz Vogel je bil sredi vojne, sedeč na slamnatem stolu kot steklo v trgovini s sloni

Majhen – neviden – jud je zaživel v tisti mračni kleti pod podom in je postal samo svoj glas. Bonifaz Vogel je živel z besedami, ki mu jih je govoril skozi tla njegove trgovine s pticami.

Govoril mu je: g. Vogel, položite bombone na tla zraven pulta, pod polico s ptičjo krmo. In on je tako storil. Sklonil se je in previdno na navedeno mesto položil na ovijalni papir nekaj bombonov, prav tako je tja postavil skrbno umito nočno posodo. Izgovarjal je molitev, ki ni bila drugega kot mrmranje, brez besed, a s pristnostjo, značilno za molitve. Potem se je prekrižal in nekaj sekund svečano opazoval bombone.

Nekega dne je prevzel pobudo in dodal nekaj sipinih kosti, ki jih je dajal ptičem, a glasu to ni bilo všeč.

Obzorje takoj na drugi strani ulice

Bonifaz Vogel se je vedno zbuval zelo zgodaj, potem pa se je z mehansko preciznostjo oblekel, počesal in si nadel klobuk. Vedno je nosil klobuk: imel je polstenega in slamanatega (za poleti). Bonifaz Vogel je imel navado reči, da je ta slama kot tista na njegovem stolu, ki je bil za podporo nekemu diktatorju. Pojedel je malo kruha in popil čaj. Potem je odšel v trgovino, njegovi lasje mehki in beli kot galebje prsi, z rokami v žepih ali drže sive ali rjave naramnice. Iz zunanjega žepa sukniča je potegnil sveženj ključev in odprl vhodna vrata ter obrnil napis, na katerem je pisalo ZAPRTO, na drugo stran, na kateri je pisalo ODPRTO. Potem je pozdravil napol nacistično ne glede na to, ali je bila ulica prazna ali polna. V svojem velikanskem svežnju ključev je iskal najmanjšega, ki je bil preveč rjast, a še vedno funkcionalen, in z njim odprl omaro, v kateri je imel spravljene brisalke za tla in čistilo. Za pultom je napolnil vedro z vodo in se spravil čistiti trgovino. Ta dejavnost ga je zaposlovala vse dopoldne: umil je vse kletke, tla in stene. To je počel predano, kot bi umival sebe. Očistil je vse prevoje trgovine, vse njene pazduhe, dimlje, vse njene najbolj skrite kotičke. Sem in tja se je ustavil, da bi si odpočil, kar pomeni, da je čisto tiho sedel pod žgolenjem kanarčkov. Njegov pogled je bil prikovan na obzorje, ki je bilo zanj takoj na drugi strani ulice.

Preoblečene ptice

– Schwab je prevarant – je obtožil Isaac. – Prodaja vam vrabce, pobarvane na rumeno. Ne pa kanarčke.

Bonifaz Vogel je skomignil z rameni. Njegova glava je bila sestavljena, kot mu je rekel neki profesor nemščine, iz lobanjskega tripičja. Od dneva s prebarvanimi ptiči mu je Isaac Dresner pomagal pri poslu.

Vogel je, ko ni bil na primer prepričan o ceni bengalskih ščinkavic, odšel za pult, se sklonil (tako, da ga kupec ni videl) in je z uhljem, naslonjenim ob tla, nekaj zašepetal, kot bi se z nekom pogovarjal. Potem se je vzravnal, otresel prah s hlač in ponovil s svojim glasom, kar mu je glas povedal čisto po tiho. Ljudem se je njegovo obnašanje zdelo običajno, česa drugega od Vogla, možakarja z nebroy lobanjskih tripičij, sploh niso pričakovali. Povedal je svojo ceno, kupec pa svojo, potem pa se je, če je bilo treba, še enkrat sklonil čisto do poda, skozi katerega razpoke je bilo slišati glas. Ponovno je vstal, si otresel prah s kolen in z zadnjo ceno, ki je ni bilo moč zavriniti, sklenil posel. Ko je stranka odhajala, se je Vogel naslonil na vrata trgovine in si drgnil od naslanjanja ob tla pordeli uhelj, vidno utrujen od poslušanja glasov. Potem je zelo počasi štel bankovce, ki so mu jih navrgli ptiči. Nikoli se ni vpraševal, zakaj ljudje sredi vojne kupujejo bengalske ščinkavice.

Lobanjsko
tropicje.

